

Brudeparrets Forehavende skal kundgøres, kunde der maaske ogsaa være Grund til at træffe nærmere Bestemmelser i Lovforslaget, end som i § 5 at henlægge det hele til Kommunalbestyrelsens Bestemmelse. Afsnit III. omhandler Betalingen for Ægteskabsforstanderens Medvirkning. Saa vidt jeg erindrer, er det det samme, som vi i sin Tid foreslog, og det kan jeg heller ikke have noget imod. Det samme gælder IV. Afsnit, der handler om Fornydelse af fraskilte Ægtefællers Ægteskab.

Men saa kommer jeg til det tredje Hovedafsnit — i Henseende til Vigtighed et af de første. Det er den kirkelige Indvielse af Ægteskabet. Der staar der straks i den første Paragraf, § 16, følgende: „De Krav, der fra Folkekirkens og de her i Landet anerkendte Trossamfunds Side stilles til deres Medlemmer som saadanne med Hensyn til Ægteskab, berøres ikke af denne Lov, for saa vidt de ikke komme i Strid med Lovens Bestemmelser. De fornødne Bestemmelser om kirkelig Indvielse af Ægteskab ved Folkekirkens Præster fastsættes ved Kongelig Anordning“. Det sidste er vel kun en ren Formalitet, angaar kun det rituelle i Sagen. (*Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet* [J. C. Christensen]: Ja) . . . Det tænkte jeg mig ogsaa, og saa er jeg enig deri. Jeg mener ogsaa, at vi her i Tinget ikke skulle give os til at drøfte, hvad der skal staa i det Ritual, der bruges ved den kirkelige Vielse. Fremgangsmaaden ved den borgerlige Ægteforening er jo ogsaa ifølge § 10 henvist til kongelig Anordning. I vort tidligere Forslag gik vi noget nærmere ind paa, hvorledes det skulde gaa til, men det kan gerne være, at man kan overlade alt det til kongelig Anordning. Men der er et andet Spørgsmaal af betydelig større Vigtighed, og det er, hvorledes Kirkens Stilling bliver til de af dens Medlemmer, som efter at være blevet borgerlig ægteforenede, undlade at søge kirkelig Indvielse. Det er det brændende, det er det Spørgsmaal, der har sin store Betydning, og som ligger bag ved denne Paragraf. Det, man kan befrygte, er, at de forskellige Trossamfund stille det som et Krav til alle deres Medlemmer, at de skulle tage imod deres kirkelige Indvielse, og at de, der ikke gøre det, maa finde sig i at betragtes enten

som udstødte af det paagældende Samfund, eller i alt Fald som saa slette Medlemmer deraf; at de skulle lide ondt derfor paa anden Maade. Jeg tror, at det er den almindelige Opfattelse her i Tinget, at saaledes burde det i alt Fald for Folkekirkens Vedkommende ikke være; det bør være en fuldkommen frivillig Sag for de paagældende, om de ville søge den kirkelige Indvielse eller ikke, ikke blot borgerligt frivilligt, men ogsaa kirkeligt frivilligt, saaledes at der ikke i nogen Maade bør sættes en Plet paa dem fra Kirkens Side, fordi de ikke søge dens Indvielse af deres Ægteskab, netop ud fra den Betragtning, som den højtærede Minister i saa smukke og træffende Ord gjorde gældende, og som stemmer ganske med det Synspunkt, vi i tidligere Dage have lagt til Grund for vore Bestræbelser i dette Forhold, nemlig at den kirkelige Velsignelse skal være et „frit Tilbud“ og intet som helst andet. Saa maa den Omstændighed, at man ikke modtager Tilbudet, selvfølgelig ikke medføre nogen Virkning i ens øvrige Forhold til Kirken. Der staar heller ikke i denne Paragraf, at det skal være anderledes, men der forbeholdes en Frihed der, som der dog maaske er Grund til at se lidt nærmere paa under Lovforslagets videre Behandling. Nu er det ganske vist saaledes, at det i Motiverne S. 11 nederst betegnes som en „Ret“, der tilkommer dem, der have indgaaet borgerlig Ægteforening; at faa den kirkelige Vielse, men saa staar der videre: „en Pligt, der paahviler dem“, og det er jeg ganske uenig i; det forekommer mig, at det strider mod de Udtryk, som jeg citerede før af den højtærede Minister selv. Naa, det er maaske ikke Mening, det skal tages saa strengt som Præsten prædiker, thi der staar derefter, at Opfyldelsen af denne Pligt „ikke vil kunne fremtvinges eller af Kirken vil kunne ønskes fremtvingen ved ydre Midler.“ Hvis Mening dermed er, at Kirken, Bispen eller hvem det nu er skal have Lov at nære den Opfattelse, at det er en Pligt, og altsaa ogsaa have Lov til for saa vidt at betragte det som en Pligtforsømmelse, at man ikke kommer og modtager den kirkelige Velsignelse — naar man er sikker paa, at det ikke er andet end saadanne indre Følelser